



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl samosoudcem Mgr. Jakubem Černoškem ve věci žalobkyně **SIVO spol. s r.o.**, se sídlem Vsetín, Lidická 1976, PSČ 75501, IČ 60320826, zastoupené JUDr. Františkem Novosadem, advokátem se sídlem Vsetín, Smetanova 1101, proti žalovanému **Ing. Jaroslavu S.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupenému Mgr. Františkem Stratilem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1215/1, o vyloučení společníka ze společnosti,

t a k t o :

- I. Žaloba, aby žalovaný byl vyloučen ze společnosti SIVO spol. s r.o., se sídlem Vsetín, Lidická 1976, PSČ 755 01, IČ 60320826, **se zamítá.**
- II. Žalobkyně je **povinna** zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 12.342 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokáta žalovaného Mgr. Františka Stratila.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala vyloučení žalovaného ze společnosti SIVO spol. s r.o., se sídlem Vsetín, Lidická 1976, PSČ 75501, IČ 60320826 (dále též jen společností). K důvodům uvedla, že dne 22.3.2002 došlo k zápisu kombinované ochranné známky SIVO u Úřadu průmyslového vlastnictví ČR pod číslem zápisu 242288, dne 9.1.2003 došlo k zápisu kombinované ochranné známky SIVO u Úřadu průmyslového vlastnictví Slovenské republiky pod číslem zápisu 200499, obě ochranné známky jsou totožné. Dne 5.9.2008 byla uzavřena smlouva o převodu ochranné známky č.242288 na žalovaného, jednatele společnosti, který jednal na obou stranách smlouvy, a to bez vědomí a souhlasu valné hromady či druhého společníka. Převod byl bezplatný. Dne 28.1.2009 byla zapsána ve prospěch žalovaného ochranná známka pod č.303290, která byla totožná s ochrannou známkou pod č.242288. Dne 18.2.2009 byla uzavřena smlouva o převodu ochranné známky pod č.242288 ze žalovaného zpět na společnost, tedy po registraci známky pod č.3003290, žalovaný jednal na obou stranách smlouvy. Dne 18.2.2009 byla mezi žalovaným jako poskytovatelem a společností jako uživatelem uzavřena nevýlučná licenční smlouva o užívání ochranné známky č.303290, žalovaný jednal na obou stranách smlouvy. Dne 16.2.2010 byla mezi společností jako poskytovatelem a společností AMUNAK s.r.o. jako uživatelem uzavřena výhradní licenční smlouva o užívání ochranné známky č.242288. Téhož dne byla uzavřena smlouva o užívání práv průmyslového vlastnictví o užívání shodného označení SIVO ve smyslu ochranné známky č.303290 mezi společností jako poskytovatelem a společností AMUNAK s.r.o. jako uživatelem. V té době nebylo jednatelem společnosti nic známo, že tato ochranná známka je vedena na žalovaného. O této skutečnosti se společnost dozvěděla až z přípisu patentového zástupce Ing. S. ze dne 25.3.2010, který zaslal společnosti AMUNAK výzvu k okamžitému ukončení distribuce a stažení výrobků označených logem dle známky č.303290. Na tuto výzvu společnost reagovala mimo jiné výzvou vůči žalovanému k okamžitému převodu, resp. vrácení známky č.303290 a zdržení se užívání známky. Jelikož žalovaný známky nevrátil, domohla se společnost vydání rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ČR dne 14.3.2011, č.j. 0-462071/18880/2010/ÚPV, který prohlásil ochranné známky č.303290 za neplatné. Tímto jednáním se žalovaný dopustil závažného porušení povinností společníka, když neoprávněně a podvodně převedl ochranné známky č.242288. Tím způsobil společnosti škodu velkého rozsahu za období od 1.1.2011 do 31.12.2014 ve výši 5.087.300 Kč vyplývající z porušení licenční smlouvy se společností AMUNAK s.r.o.

Dále Finanční úřad ve Vsetíně prováděl daňovou kontrolu společnosti za roky 2010 a 2011. Při kontrole bylo zjištěno, že chybí daňové a účetní doklady, které žalovaný úmyslně zadržoval ve snaze poškodit společnost a získat osobní prospěch. Doklady po urgencích vydal finančnímu úřadu, ale nikoli společnosti. Tím poškodil společnost, která musela podat dodatečné daňové přiznání a dodatečně uhradit daň včetně úroků z prodlení.

Dne 21.8.2008 podepsal žalovaný za společnost se společností ČOV MONT s.r.o. smlouvu o dílo, na základě které měla být provedena analýza a následná oprava střešní krytiny a krovu, oprava interiéru a atd. Tyto práce a činnosti nebyly provedeny, avšak byly fakturovány v částce 524.550 Kč. Jednalo se o fiktivní smlouvu a fiktivní fakturu a takto vyvedené finanční prostředky si patrně žalovaný ponechal pro sebe. Obdobně tomu bylo i v případě další fiktivní smlouvy o dílo se společností ČOV MONT s.r.o. ze dne 18.3.2009 či společností Consells Group s.r.o. v roce 2010. Z důvodu uvedených nekalých praktik byl žalovaný na valné hromadě dne

26.1.2011 odvolán z funkce jednatele. Návrh žalovaného na vyslovení neplatnosti uvedené valné hromady byl pravomocně zamítnut usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 7.12.2011.

Dalším důvodem pro vyloučení je nekalosoutěžní jednání a poškozování dobrého jména společnosti žalovaným, porušování povinnosti zákazu podnikání v předmětu činnosti společnosti ve prospěch společnosti LASTRE a.s., a to od listopadu 2010 dosud. Žalobkyně dále popsala konkurenční činnosti žalovaného s tím, že žalovaný pracuje pro společnost LASTRE a.s.

Žalobkyně rovněž uvedla, že podání žaloby na vyloučení žalovaného ze společnosti schválila valná hromada společnosti konaná dne 11.3.2015.

Žalovaný k věci uvedl, že je třeba rozlišovat mezi porušením povinností jednatele a společníka. Postavení žalovaného jako jednatele se řídí, resp. řídilo ust. § 66 a § 133 až 136 obch. zák. a přiměřeně ustanoveními o mandátní smlouvě. Postavení žalovaného jako společníka se řídí ust. § 150 až 166 zákona o obchodních korporacích. Za svá pochybení žalovaný již zaplatil odvoláním z funkce jednatele. Zápis ochranné známky č.303290 není dostatečným důvodem pro vyloučení. Současná ani dřívější právní úprava ani společenská smlouva žalobkyně jakkoliv společníkům neukládala ani neukládá zákaz konkurenčního jednání. Dále žalovaný uvedl, že ani žalobou, ani doplňujícími tvrzeními nebylo dostatečným a srozumitelným způsobem tvrzeno, které zákonné či společenskosmluvní povinnosti měl žalovaný porušit. Rozlišení povinností jednatele a povinností společníka je však naprosto zásadní pro posouzení žaloby a i pro posouzení případných tvrzení žalovaného. Tato však žalovaný dostatečně specifikovat nemohl, neboť na neurčitá a chaotická tvrzení nešlo nijak reagovat. Žalovaný jako společník ničeho neporušil, neporušil povinnost loajality a rozhodně se nedopustil jednání, které by opakovaným či soustavným způsobem poškozovaly žalobce či byly v rozporu s jeho zájmy. Žalovaný nebyl ze strany žalobkyně upozorněn na porušování svých povinností, tím méně pak s poučením o následcích např. v podobě vyloučení ze společnosti.

SKUTKOVÁ ZJIŠTĚNÍ

Soud v této věci nakonec učinil zcela základní skutková zjištění ze shodných tvrzení účastníků, a to, že žalovaný je společníkem žalobkyně. Další skutková zjištění soud neučinil z důvodu neunesení břemene tvrzení žalobkyně, která přes poučení dle ust. § 118a odst.1 o.s.ř. nedoplnila pro řízení rozhodná tvrzení tak, aby nárok žalobkyně mohl být přezkoumán. Jelikož žalobkyně tvrzení nedoplnila, neprováděl soud žádné důkazy.

Žalobkyně byla vyzvána k doplnění těchto tvrzení:

- jaké povinnosti společníka žalovaný porušil a z čeho taková povinnost vyplývá, a to:
 - o v případě ochranných známek
 - o v případě daňových a účetních dokladů
 - o v případě uzavírání fiktivních smluv o dílo
 - o v případě porušování zákazu konkurence
 - o v případě nekalosoutěžního jednání, zde je třeba doplnit, v čem tato nekalosoutěžní jednání konkrétně spočívala
 - o v případě poškozování dobrého jména společnosti, zde je opět třeba podrobně doplnit, v čem konkrétně uvedené spočívalo

- zda, kdy a jakého obsahu byla žalovanému ze strany společnosti doručena výzva k plnění povinností společníka včetně upozornění na možnost vyloučení ze společnosti.

Přes uvedené poučení včetně upozornění na následek v podobě vydání nepříznivého rozhodnutí, pokud tvrzení nebudou doplněna, žalobkyně všechna rozhodná tvrzení nedoplnila. Hypotéza ust. § 402 odst.1 zák.č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (z.o.k.) je postavena nejen na existenci zvlášť závažného porušení povinností **společníka**, ale rovněž na podmínce v podobě výzvy k plnění konkrétně vymezených povinností společníka a zejména upozornění na možnost vyloučení ze společnosti, pokud budou povinnosti nadále porušovány. Uvedené logicky souvisí s charakterem institutu vyloučení ze společnosti, jakožto zcela krajní sankční možnosti ukončení účasti společníka ve společnosti. Žalobkyně však přes výzvu a poučení ani netvrdí, že by žalovaného jakožto svého společníka upozornila na porušování povinností společníka, resp. kdy a jakého konkrétního obsahu byla výzva, včetně povinného upozornění na možnost vyloučení, doručena žalovanému. Bez doplnění tvrzení o výzvě ve smyslu ust. § 402 odst.1 z.o.k. nelze v řízení dále pokračovat, neboť nelze přezkoumat splnění podmínek pro vyloučení společníka ze společnosti.

Pro úplnost soud dodává, že povinnost učinit výzvu dle odst.1 ust. § 402 z.o.k. zde bez pochyb byla, tedy zjevně se nejedná o situaci ve smyslu odst. 2 citovaného ustanovení, neboť u v úvahu přicházejících (tvrzených) porušení povinností **společníka** (nekalosoutěžní jednání, poškozování dobrého jména společnosti) následky případného porušení lze stále odstranit (viz. např. nároky vyplývající z ust. § 135 o.z. či ust. § 2988 a násl. o.z.). Ostatně povinnost učinit výzvu by zde byla i v případě ostatních tvrzených porušení povinností žalovaným, neboť v době, kdy společnost zjistila tato porušení, nezpůsobila tato porušení následky, které tehdy nebylo možno odstranit. Tím chce soud jednak říci, že mezi porušením povinností společníkem a žalobou na jeho vyloučení musí být časová souvislost (nesmí být velký časový odstup). Zároveň tím ale chce soud říci, že pokud společnost zjistí závažné porušení povinností společníkem jakožto možný důvod pro vyloučení a v té době by bylo možné odstranit následky tohoto porušení, tak musí společníka upozornit a vyzvat ve smyslu ust. § 402 odst.1 z.o.k. Jestliže však společnost uvedené porušení „nevyužije“ a „použije“ jej jako důvod pro vyloučení později, kdy již následky odstranit nelze, tedy v podstatě společnost zavíní ve svůj prospěch, že výzva ve smyslu ust. § 402 odst.2 z.o.k. nebude třeba, tak nemůže být při vyloučení úspěšná. Zjednodušeně řečeno společnost nesmí zavínit situaci, kdy mohla učinit výzvu a mohlo dojít k nápravě, avšak toto neučinila a až po nastání neodstranitelných právních následků přímo (bez výzvy) žaluje na vyloučení společníka.

Dále žalobkyně přes poučení nedoplnila tvrzení, jakou povinnost **společníka** žalovaný porušil a z čeho taková povinnost vyplývá, zda ze společenské smlouvy či zákona. Uvedená výzva souvisela s tím, že již ze samotných tvrzení obsažených v žalobě je zřejmé, že z podstatné části je žalovanému vytýkáno porušení povinností statutárního orgánu – jednatele, a pouze v omezené míře porušení povinností společníka. Tyto povinnosti je třeba striktně rozlišovat, neboť jiné nároky vznikají při porušení povinností statutárního orgánu a jiné nároky při porušení povinností společníka. Žalobkyně sice nemusela povinnosti společníka pojmenovat, ale musela je vymezit skutkově (což z části učinila, s výjimkou např. poškozování dobrého jména společnosti), a to tak, aby bylo zřejmé, z čeho daná povinnost vyplývá – zda ze zákona, nebo, a to zejména, zda ze společenské smlouvy společnosti.

Podle ust. § 402 odst.1 z.o.k. společnost se může domáhat u soudu vyloučení společníka, který porušuje zvláště závažným způsobem svou povinnost, ačkoliv byl k jejímu plnění vyzván a na možnost vyloučení písemně upozorněn; tím není dotčen § 151. Podle odst.2 povinnost učinit výzvu podle odstavce 1 není dána, jestliže porušení povinnosti mělo právní následky, které nelze odstranit.

SKUTKOVÝ ZÁVĚR A PRÁVNÍ HODNOCENÍ

Po zhodnocení výše popsaného stavu má soud za to, že žaloba není důvodná. Soud se předně zabýval věcnou legitimací účastníků. Žalobkyně jakožto společnost má právo domáhat se vyloučení společníka ze společnosti ve smyslu ust. § 402 z.o.k. Aktivní věcná legitimace je tak splněna. Pasivně věcně legitimován je vylučovaný společník.

V dalším však soud nárok žalobkyně nepřezkoumával, neboť, jak výše rozvedeno, žalobkyně nedoplnila pro řízení rozhodné skutečnosti, tedy neunesla břemeno tvrzení. Z uvedeného důvodu soud bez věcného posouzení žalobu zamítl, neboť pro nedoplnění rozhodujících skutečností je žaloba nepřezkoumatelná.

NÁKLADY ŘÍZENÍ

Ohledně náhrady nákladů řízení soud rozhodl dle ust. § 142 odst.1 o.s.ř. Žalovaný byl v řízení zcela úspěšný, a má proto právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Tyto se sestávají z odměny advokáta dle ust. § 9 odst.4 písm.c) vyhl.č. 177/1996 Sb. ve výši 9.300 Kč za tři úkony právní služby po 3.100 Kč a náhrady hotových výdajů dle ust. § 13 odst.1,3 vyhl.č.177/1996 Sb. ve výši 900 Kč za 3 úkony právní služby, celkem tedy 10.200 Kč. Jelikož je zástupce žalovaného plátcem daně z přidané hodnoty, navyšuje se uvedená částka o 21%, tedy o 2.142 Kč na celkovou výši náhrady nákladů řízení v částce 12.342 Kč. Místo plnění a lhůtu plnění soud stanovil dle ust. § 149 odst.1 a 160 odst.1 věty před středníkem o.s.ř.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15-ti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím podepsaného soudu, ve 3 vyhotoveních.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný splnění povinnosti domáhat prostřednictvím výkonu rozhodnutí.

V Olomouci dne 2.9.2015

Za správnost vyhotovení:
Bohumila Bartlová

Mgr. Jakub Černošek v. r.
samosoudce